

[Korsgaard.]

bekræftelse, at der, hvor man skal sætte ind, er ved at støtte det private Erhverv. Først da, først naar de private Erhverv løber med, bliver der en virkelig Mulighed for Beskæftigelse. Det er, saa vidt jeg forstaaer Forholdenes Udvikling i Tyskland, netop det, der er sket der. Naar Regeringen raader over det hele som der, skulde man synes, at Mulighederne der havde været langt større for, at man kunde faa Arbejder sat i Gang uden at støtte de private Erhverv. Men ikke desto mindre har Linien været igennem Foranstaltningerne først og fremmest netop at lave noget, der kaldte de private Erhverv frem.

For mig er der ingen Tvivl om, at de Millioner, som de foreliggende Lovforslag vil berøve Skatteyderne, vil stort set være Millioner, som gaar ud af Beskæftigelses-spørgsmaalet. Der er ingen, der kan faa mig til at tro, at de forholdsvis velhavende Mennesker, der nu her er Tale om, skulde for sig selv bruge mindre, fordi de skal betale disse Skatter. Det, der sker, er, at deres Oplæg, det, de har at anvende til nye Arbejder, formindskes med nøjagtig disse Beløb, og deri ser jeg den store Skavank i Regeringens Politik paa dette Omraade, en Politik, der altsaa har bundfældet sig i, at Arbejdsløsheden er ganske overordentlig stor, og en Politik, der paa Arbejdsløshedsspørgsmaalets Omraade hidtil har bundfældet sig i, at den siddende Regering er fuldkommen uden Antydning af at gøre noget, der virkelig batter noget i Retning af at bringe Arbejdsløsheden ned.

Det er ogsaa i denne Forbindelse ganske interessant at erindre sig, hvad Statsministeren sagde ved Socialdemokratiets Kongres. Han sagde visse Ting, som jeg syntes var ganske fornuftigt sagt; han sagde andre Ting, som jeg syntes var rædselsfulde, og navnlig rædselsfulde sagt af en Mand, som tror at være Demokratiets, at være Fremskridtets Mand. Den højtærede Statsminister gav nemlig Udtryk for, at han mente, man skulde begrænse de tekniske Midlers Udnyttelse. Noget saa taabeligt set fra et Fremskridtmenneskes Synspunkt synes jeg det maa være meget svært at sige, men det lykkedes altsaa den højtærede Statsminister at svinge sig op til denne Taabelighed.

Thi naar man nu engang i disse Tider lever godt, som vi jo gør her i Danmark, hvorfor lever vi saa godt? Monstro fordi vi har en Regering af den ene eller anden Partifarve? Stort set er det selvfølgelig ganske ligegyldigt. Den eneste Grund til, at vi

lever godt, er fornuftigvis den, at det danske Folk er et dygtigt Folk, et Folk, som har forstaaet at tage den tekniske Udvikling i sin Haand og med en Arbejdstid paa saa og saa mange Timer at skabe saa og saa mange Produktionsenheder. Saa kommer altsaa den fremskridtsvenlige Chef for det efter danske Forhold vældige Parti, som Socialdemokratiet er, og siger, at det maa vi se at holde op med!

Kan man præstere noget mere taabeligt? Jeg synes det ikke. Men det viser jo, og det er den anden Side af Sagen, at den siddende Regering ikke ved sine levende Raad med Hensyn til at skaffe Arbejde, samtidig med at vi takket været Teknikkens Udvikling er i Stand til at lave mange flere Varenheder end før. Men det er jo netop Ulykken, en Ulykke, som jeg har peget paa saa mange Gange, at denne Regering, Socialdemokratiet som saadant — det viser disse Skatte-lovforslag —, kan skaffe Penge, og dem kan de øse ud; de kan øse Penge ud til sociale Foranstaltninger og sige: Faar mon denne eller hin for meget? Og enhver, selv en Rigsdagsmand, der ikke har andet end sine Rigsdagsdiæter, maa, naar han tænker sig selv at skulle leve af det, de paagældende faar, sige sig selv, at det var ikke for meget. Det kan de gøre, men naar det drejer sig om at skaffe Arbejde, har de altsaa den Dag i Dag, efter at have siddet i 10 Aar, vist, at det kan de ikke, og jeg maa hævde, at Skatteforanstaltninger af denne Art her i Virkeligheden modvirker Mulighederne for at skabe Arbejde.

Jeg sagde, at den højtærede Statsminister ved Siden af den Taabelighed, jeg her har nævnt, ogsaa kom til at sige Ting, som jeg syntes var ganske fornuftige, som for Eksempel, at det kunde være meget godt med den høje Skat — og det er selvfølgelig ogsaa en svært behagelig Følelse at tilvejebringe en Tilstand, hvor ingen har det bedre end en selv; det er en primitiv Tilbøjelighed i Menneskehed og fremskaffer en Glæde, som man ikke skal undervurdere; men det har ogsaa sine Grænser, og jeg synes, den højtærede Statsminister her udtalte sig meget forstandigt, naar han sagde — jeg maa tro, at det var Meningen —: Hvad hjælper det, selv om vi bragte alle ned paa for Eksempel den lumpne Løn, en Direktør i Nationalbanken maa nøjes med, 40 000 Kr. om Aaret? Selv om vi tog alt, hvad der laa over dette, vilde det alligevel ikke være saa forfærdelig meget, og saa vilde det jo nok — deri tror jeg den højtærede Statsminister er enig — ved Siden af have visse Skyggesider, idet en saadan Skattepolitik